

Sygn. akt XVII AmE 70/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu 10 sierpnia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w K. (dawniej: Elektrownia (...) Spółka Akcyjna)**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 listopada 2017 r., znak: (...) (...): (...),

I. Oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda (...) Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w K. (dawniej: Elektrownia (...) Spółka Akcyjna) na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 70/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzja z dnia 14 listopada 2017 r., znak: DEK. (...) (...) (...): (...), na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 i art 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz U. z 2015 r., poz. 2167, ze zm.), w związku z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz.U. z 2016 r., poz. 831) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2017 r., poz. 220, ze zm.) a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r., poz. 1257), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna (dawniej: Elektrownia (...) Spółka Akcyjna) orzekł, że:

1) przedsiębiorca (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna (dawniej: Elektrownia (...) Spółka Akcyjna), nie wywiązał się z określonego wart. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (zwanej dalej: „Ustawą”), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia

Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 Ustawy,

2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzam przedsiębiorcy: Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna (dawniej: Elektrownia (...) Spółka Akcyjna), karę pieniężną w kwocie **64662,86 zł** (słownie: sześćdziesiąt cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt sześć groszy) to jest w wysokości (...) przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2016 r.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyło (...) Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w K. zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

- 1) art. 7 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a., zgodnie z którym w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli, a to poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i przeprowadzenia stosownych dowodów;
- 2) art. 77 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, a to przez zupełne pominięcie faktu, iż powód nie miał obiektywnej możliwości zakupu świadectwa efektywności energetycznej;
- 3) art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r., poz. 2167 ze zm.) poprzez wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że powód uzyskał w 2016 r. przychód z działalności koncesjonowanej przychód w kwocie (...) zł, zamiast rzeczywistego przychodu w kwocie 1.313.082,59 zł;
- 4) art. 53 ustawy z 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz.U. z 2016 r., poz. 831) poprzez uznanie, że w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie powołany przepis, albowiem w sprawie dochodzi do wykonania i rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 i art. 23 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 59, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy, oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku i wobec tego do sprawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Powołując się na powyższe zarzuty odwołujący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez odstąpienie od wymierzenia kary i umorzenie postępowania, ewentualnie,
- 2) o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto powód wnosi o zasądzenie na rzecz powoda Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w K. od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwrotu kosztów sądowych w wysokości uiszczonej opłaty sądowej oraz kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, przesłanych Sądowi na podstawie art. 479⁴⁸ § 1 k.p.c. przy piśmie z dnia 5 lutego 2018 r., znak: (...) (...) - na okoliczność zasadności wymierzenia powodowi kary pieniężnej,
3. zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa URE z dnia 13 września 2000 r., znak: (...) została udzielona Przedsiębiorcy koncesja na obrót ciepłem, na okres od dnia 20 września 2000 r. do dnia 31 grudnia 2025 r. Koncesja ta została cofnięta przez Prezesa URE decyzją z dnia 12 czerwca 2014 r., znak: (...) (...)

Ponadto decyzją Prezesa URE z dnia 28 lipca 2003 r., znak: (...) została udzielona Przedsiębiorcy koncesja na obrót energią elektryczną, na okres od dnia 1 sierpnia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.

Zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy zawartym w piśmie z dnia 17 października 2014 r. (znak: (...)), w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dokonał w roku 2013 sprzedaży ciepła (w ilości 54 203,96 GJ) i energii elektrycznej (w ilości 17113,10 MWh) na rzecz odbiorców końcowych i osiągnął z tego tytułu łączny przychód w wysokości (...) zł. W związku z powyższym był zobowiązany (po uwzględnieniu pomniejszeń, o których mowa w art. 12 ust 4 Ustawy] - do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości 49,741 GJ, względnie uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 49.740,66 zł.

Przedsiębiorca do dnia 31 marca 2014 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej oraz nie uiszczył na rachunek (...) opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa.

Pismem z dnia 11 września 2014 r. Prezes URE zwrócił się do przedsiębiorcy: Elektrownia (...) Spółka Akcyjna (obecnie: (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna) - z prośbą o udzielenie informacji dotyczącej dokonanej w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. sprzedaży energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego, w związku z koniecznością zbadania realizacji za rok 2013 obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 Ustawy.

W odpowiedzi, pismem z dnia 17 października 2014 r., Przedsiębiorca przekazał dane dotyczące dokonanej od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., sprzedaży energii elektrycznej i nadesłanego przez Przedsiębiorcę ww. pismem materiału dowodowego.

Prezes URE uznał za celowe wszczęcie z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2013, określonego w art. 12 ust 1 Ustawy, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 Ustawy. W związku z powyższym, pismem z dnia 25 listopada 2016 r., znak: (...) ((...): (...)), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w tej sprawie.

W odpowiedzi na ww. zawiadomienie Przedsiębiorca pismem z dnia 15 grudnia 2016 r. wniósł o umorzenie postępowania, z uwagi na brak powołanych podstaw prawnych do prowadzenia postępowania w sprawie.

Zgodnie z przesłanym przez Przedsiębiorcę przy piśmie z dnia 20 kwietnia 2017 r. (bez znaku) sprawozdaniem finansowym osiągnął on w roku 2016 przychód w wysokości (...) zł.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane. Powód nie kwestionował w odwołaniu faktu naruszenia wielkości poboru mocy energii elektrycznej.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się na wstępie do zarzutów naruszenie przepisów postępowania administracyjnego Sąd stwierdza, że postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia tym samym stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylecia decyzji w tym postępowaniu, albowiem nie ma ono wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna bowiem postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy zatem wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą Sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. W sytuacji, gdy organ stosownych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz dokonuje subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351 /99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa URE odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Jeśli chodzi natomiast o zarzuty odnoszące się do prawa materialnego należy wskazać, iż zastosowanie przepisów dotychczasowych po wejściu w życie przepisów nowych, wobec brzmienia przepisów przejściowych, było prawidłowe.

Sąd nie podziela stanowiska odwołującego, iż skoro ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r., poz. 2167 ze zm.) utracił swoją moc w dniu 1 października 2016 r. W konsekwencji brak w niniejszej sprawie przepisów prawa materialnego, aby w dniu 25 listopada 2016 r. wszczynać i prowadzić postępowanie administracyjne w powołaniu na w/w przepisy prawa.

Zgodnie z art 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (tj. przed dniem 1 października 2016 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tego względu zasadnie pozwany wydając zaskarżoną decyzję działał w oparciu o przepisy dotychczasowe, czyli przepis ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej. Dalej wskazać należy, iż niekwestionowany jest fakt, iż powód nie wywiązał się z określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 Ustawy.

Błędne jest jednak wnioskowanie powoda, iż powód nie mógł wszcząć postępowania administracyjnego po zmianie przepisów ustawy o efektywności energetycznej, a w konsekwencji, że nie stosuje się przepisów tej ustawy, co wyłącza obowiązek powoda, o którym mowa w treści art. 12 ust. 1 tej ustawy.

Ustawa o efektywności energetycznej z dnia 20 maja 2016 r. (Dz.U. 2016 r. poz. 831), uchyliła ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej.

Ustawa z 20 maja 2016 r. weszła w życie z dniem 1 października 2016 r., zatem w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 r. (Dz. U. 2015 r. poz. 2167, z późn. zm.) a mianowicie w brzmieniu sprzed nowelizacji.

Art. 53 ust. 2 - Przepis przejściowy ustawy z 20 maja 2016 r. stanowi, że do wykonania i rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 uchylanej ustawy, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy z 20 maja 2016 r., oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe.

W dniu 25 listopada 2016 r. Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w 2013 r., określonego w art. 12 ust. 1 ustawy, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 ustawy, lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 ustawy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE, świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1, o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego lub uiszczyć opłatę zastępczą, obliczoną w sposób określony w ust. 5.

Prezes URE ustalił na podstawie informacji przekazanych przez powoda w piśmie z dnia 17 października 2014 r., że powód nie wypełnił obowiązku nałożonego art. 12 ust. 1 ustawy.

Przedsiębiorca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w 2013 r. dokonał sprzedaży ciepła w ilości 54 203,96 GJ oraz sprzedaży energii elektrycznej w ilości 17 113,10 MWh na rzecz odbiorców końcowych.

Osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości (...) zł. W związku z powyższym był zobowiązany, w terminie do dnia 31 marca 2014 r., do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości 49,741, względnie uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 49 740,66 zł.

Przedsiębiorca do dnia 31 marca 2014 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej oraz nie uiszczył na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa. A zatem powód nie zrealizował obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 ustawy za 2013 r.

W odniesieniu zatem do zarzutu naruszenia art. 53 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. Sąd stwierdza, że przepis ten przesądza o możliwości stosowania przepisów sankcyjnych zawartych w uchylanej ustawie. Aktualnie obowiązująca ustawa z 20 maja 2016 r. weszła w życie z dniem 1 października 2016 r. Jednocześnie na podstawie art. 59 tej ustawy utraciła moc ustawa z 15 kwietnia 2011 r.

Tym samym, nie ulega wątpliwości, iż jest podmiotem o którym mowa, w treści art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Z treści powołanego przepisu wynika bowiem, iż obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej wykonuje w szczególności przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP. Skoro zatem powód, w oparciu o udzieloną koncesję, dokonał w 2013 roku sprzedaży ciepła na rzecz odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej, spoczywał na powodzie obowiązek o którym mowa w treści art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Powód jako podmiot, który dokonał sprzedaży o której mowa art. 12 ust. 2 pkt 1 zobowiązany był do uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej. Wyłączenie tego obowiązku względem powoda, jako podmiotu dokonującego przedmiotowej sprzedaży, mogłoby nastąpić w sytuacji spełnienia przez powoda przesłanek z art. 12 ust. 3 cytowanej ustawy. W myśl bowiem tego przepisu, obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przedsiębiorców energetycznych sprzedających ciepło odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP, jeżeli łączna wielkość mocy zamówionej przez tych odbiorców nie przekracza 5MW. Jak zaś wynika, z informacji przedstawionej przez powoda w toku postępowania administracyjnego, powód dokonał w 2013 r. sprzedaży ciepła na rzecz odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 53 ust. 1 ustawy z 20 maja 2016 r., do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy uchylanej za okres przed dniem wejścia w życie ustawy oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku, stosuje się przepisy dotychczasowe. Pokreślić przy tym należy, że przepis powyższy nie uzależnia możliwości stosowania przepisów dotychczasowych od daty wszczęcia postępowania o ukaranie (przed czy po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r.).

Ustawodawca nie zniósł bowiem penalizacji działań polegających na niewypełnieniu obowiązku umorzenia świadectw efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, o którym była mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, lecz przeniósł ten obowiązek do ustawy z 20 maja 2016 r. z pewnymi modyfikacjami, poprzez wprowadzenie zmian. Trudno się zgodzić ze stanowiskiem odwołującego, zmierzającego do przyjęcia depenalizacji działań podmiotów uchylających się od ciężącego na nich obowiązku, pomimo jednoznacznie brzmiących przepisów przejściowych nakazujących wymierzanie kar za brak realizacji obowiązku na podstawie przepisów uchylonej ustawy.

Zgodnie natomiast z treścią art. 11 ust. 1 tej ustawy, obowiązek z art. 10 ust. 1 w zakresie wskazanych poziomów procentowych na dany rok - podmiot zobowiązany może zrealizować uiszczając opłatę zastępczą. Brak realizacji powyższego obowiązku podlega karze w myśl art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z 20 maja 2016 r.

W ocenie Sądu, zasadnie zgodnie z cytowanym art. 53 ust. 1 ustawy z 20 maja 2016 r., ocena ta dokonana została na podstawie przepisów obowiązujących w roku 2013 r., mimo, że postępowanie w przedmiotowej sprawie wszczęte zostało już po dniu wejścia w życie ustawy z 20 maja 2016 r.

Zgodnie natomiast z treścią art. 35 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy, Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w art. 12 ust. 2 Ustawy, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy. Jak już wyżej wskazano, powód wypełnił dyspozycję powyższego artykułu, gdyż będąc podmiotem o którym mowa art. 12 ust.2 nie dopełnił obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej za 2013 rok w

terminie o którym mowa w treści art. 12 ust. 6 cytowanej ustawy. Powód do dnia 31 marca 2014 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej oraz nie uiścił na rachunek (...) opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa.

Z tego względu brak było podstaw do przyjęcia, iż obowiązek powoda do uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej za 2013 roku był wyłączony.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c., stąd na rzecz pozwanego należy się od powoda kwota 720 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika powoda, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński